

„No tak, Rubeusí," řekl Raddle a přistoupil blíž. „Zítra přijedou rodiče té mrtvé dívky. A škola nemůže udělat nic víc, než že se postará o to, aby stvůra, co zabila jejich dceru, nezůstala naživu..."

„To nebyl von!" vykřikl hřmotný hoch a jeho hlas se ozvěnou nesl temnou chodbou. „Von by nic takového neudělal!"

„Uhni," vyzval ho Raddle a vytáhl svou hůlku.

Vykouzlil s ní nečekaně zářivé světlo, které zalilo celou chodbu. Dveře za hromotlukovými zády se v tu chvíli rozlétly s takovou silou, až to hocha odhodilo na protější stěnu, a z nich se vyřítilo něco tak podivného, že Harry dlouze, pronikavě vykřikl. To ale patrně nikdo jiný neslyšel.

To NĚCO mělo obrovské, chlupaté, zavalité tělo a změl černých nohou, spoustu lesklých očí a dvě klepeta ostrá jako břitvy. Raddle zvedl svoji hůlku – ale příliš pozdě. Netvor ho porazil, jak se řítit ven, rozběhl se chodbou a už mizel z dohledu. Raddle se s námahou postavil na nohy, zadíval se za ním a znovu zvedl hůlku. V tu chvíli se však na něj vrhl ten hřmotný hoch, hůlku mu vytrhl, srazil ho zpátky na zem a zařval: „NĚÉÉÉÉ!"

Potom se všechno začalo točit a nastala úplná tma. Harry cítil, že padá, až se jak dlouhý tak široký rozplácl na svoji postel s nebesy v nebelvírské ložnici, jen to zadunělo; Raddleův deník mu otevřený ležel na břiše.

Než stačil znovu nabrat dech, dveře ložnice se otevřely a vešel Ron.

„Tak tady jsi," řekl.

Harry se posadil. Byl zalitý potem a třásl se po celém těle.

„Co je s tebou?" zeptal se Ron a znepokojeně si ho prohlížel.

„Byl to Hagrid, Rone. Před padesáti lety otevřel Tajemnou komnatu Hagrid."

KORNELIUS POPLETAL

Harry, Ron i Hermiona dávno věděli, že Hagrid má neblahou zálibu ve velikých a zručných stvořeních. Už když chodili do prvního ročníku v Bradavicích, pokoušel se Hagrid ve svém malém dřevěném srubu chovat draka; a stejně tak nemohli zapomenout na obrovského tříhlavého psa, kterého pokřtil Chloupek a kterého poznali ještě předtím. Takže pokud se Hagrid jako kluk doslechl, že je na hradě ukrytý nějaký netvor, byl si Harry jistý, že se nezastavil před ničím, jen aby ho spatřil. Nejspíš si přitom říkal, jaká to je hanba, když toho chudáka drží kdovíjak dlouho zavřeného, a že by si zasloužil konečně si protáhnout všechny svoje nohy. Harry si dokázal živě představit třináctiletého Hagrida, jak se pokouší nasadit tomu netvorovi obojek a vodítko. Právě tak si ovšem byl jistý, že Hagrid by nikdy nemínil někoho zabít.

Harry si napůl přál, aby nebyval zjistil, jak Raddleův deník rozluštit. Ron a Hermiona ho znovu a znovu nutili, aby jim vypravoval, co při tom viděl, až už ho opravdu nebavilo pořád jim to líčit, měl po krk těch dlouhých debat, které vždycky následovaly a nikdy nikam nevedly.

„Co když Raddle obvinil nesprávnou osobu?" řekla Hermiona. „Možná ty lidi napadal nějaký jiný netvor..."

„Kolik netvorů se podle tebe tady do hradu vejde?" zeptal se Ron nechápavě.

„Od začátku víme, že Hagrida vyloučili ze školy," řekl Harry sklíčeně. „A pak, když ho vyrazili, ty útoky zřejmě přestaly, jinak by Raddle vyznamenání za mimořádné služby nedostal."

Ron to zkusil jinak.